

[Reedtz-Thott.]

når man her i lovforslaget bruger udtrykket vildt, så tænkt på en nærmere begrænset del af vor fauna?

Det er vel nok også rigtigt i den forbindelse at påpege, at meget vildt simpelt hen går til, skydes på grund af manglende viden hos jægerne om, hvad det faktisk er, de skyder. Det kan skyldes en vis jagtophidselse, det kan også skyldes manglende interesse for at holde loven. Også på dette område må vi nok indskærpe vore jagtorganisationer at opdrage deres medlemmer til at holde sig disse fredningsbestemmelser efterretteligt. Jeg er enig med de to foregående ordførere om, at der her er et vigtigt punkt, som det simpelt hen er en æressag for os jægere at få overholdt. Kontrol og eventuelt strengere straffe på disse områder kan jeg også gå ind for, hvis det kræves.

Det er fristende, således som det ærede medlem hr. Holger Eriksen gjorde, at tale om mere fredning. Fredningstider diskuterer vi faktisk år for år både for gråanden og for fasanhønen — for at nævne de almindelige arter, og igennem årene har jo også mange snakket om forårssneppen, men det er vel for voveligt et emne at komme ind på. Dykænderne har vi god grund til at tale om, og rovfugle og trækfugle i al almindelighed bør vel nok nyde en mere udstrakt fredning, end de gør i øjeblikket. Omvendt kan det siges, at f. eks. svanerne er ved at blive så talrige, at det måske ville være rimeligt at åbne mulighed for nogen skydning af disse så smukke, man kan vel næsten nu sige nationale dyr.

Når der tales om fredning, er det vel også rimeligt at komme ind på en fredning af vore kyster mod de måske lidt overhåndtagende angreb fra skydepramme, der jo har mulighed for at sejle så langt ind, som båden kan flyde; på dette område er det ofte vanskeligt at sætte en grænse mellem det lovlige og det ulovlige.

Jeg er helt enig med det ærede medlem hr. Holger Eriksen, når han på nordisk basis fremdrager spørgsmålet om fredning. Selv tror jeg, at det er en vej frem og navnlig helt naturligt, hvor det drejer sig om trækfugle, fugle, der kommer gennem alle lande, og som derfor, hvis vor fredning skal nytte noget, må være undergivet ensartede regler.

I den forbindelse kan man også stille spørgsmålet om nordisk jagttegn. Det er tit lidt vanskeligt for skandinaviske naboer at få arrangeret sig således, at de kan komme på lovlig jagt her i landet, og det samme gælder vel også, hvis vi skulle på jagt i Norge eller Sverige. For nogle år siden stillede man også krav om våbentilladelse fra land til land; men det er måske nu faldet væk?

Denne lovgivnings virkninger i praksis bygger i høj grad på vore jagtforeningers virke, og det fremsatte lovforslag hviler da også på enstemmig tilslutning fra de 3 jagtorganisationer; de har tiltrådt og formentlig måske endog været inddraget i drøftelserne forud for dets fremsættelse. Jeg forstår også, at der hos organisationerne er tilslutning til den højtærede landbrugsministers tanke om at få nedsat en kommission med det formål at medvirke til en revision af loven som helhed, og såvel til dette sidste som til det aktuelt foreliggende lovforslag har landbrugsministeren det konservative partis tilslutning.

Slipsager: Også jeg kan tilsige fuld tilslutning til det foreliggende lovforslag. Når satserne for jagttegn ikke har været reguleret siden 1931, kan det vel ikke siges at være urimeligt at få en ajourføring nu, især ikke når hensyn tages til, at jagttegnene også skal gælde som forsikring mod ulykker. Hvis betalingen for jagttegn ikke bliver sat op, kan der være tendens til, at ulykkesforsikringen heller ikke bliver tidssvarende. De foreslåede forhøjelser skulle indbringe ca. 600 000 kr. mere til jagtfonden, og dermed skulle der være mulighed for en betydelig bedre vildtpleje og måske også bedre fredningsbestemmelser. Denne ændring finder jeg helt tidssvarende og påkrævet under hensyn til den udvikling, der har fundet sted, dels med kultivering, dels med afvanding o. lign., hvilket jo har medført større vanskeligheder med at oprettholde en passende vildtbestand.

Nye i det foreliggende lovforslag er § 22 d. og § 22 e. § 22 d. bestemmer, at vildt, der findes dødt, eller som med landbrugsministeriets tilladelse bliver skudt i fredningstiden, uanset bestemmelserne i § 21 kan indsendes til visse museer for at øge deres samlinger samt til jagtfondens vildt-